

Sygn. akt IV CSK 813/15

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z wniosku J. O.
przy uczestnictwie H. O.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 czerwca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w Gdańsku
z dnia 8 kwietnia 2015 r., sygn. akt III Ca 10/15,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestniczki kwotę 3600,-
(trzy tysiące sześćset) złotych tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 8 kwietnia 2015 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku oddalił apelację wnioskodawcy J. O. od postanowienia Sądu Rejonowego w Malborku z dnia 27 października 2014 r. w sprawie o podział majątku wspólnego. Sąd Rejonowy ustalił stan majątku wspólnego uczestników i dokonał jego podziału, uwzględniając ich zgodne oświadczenie, że nie wnoszą o objęcie tym podziałem „O.”. Wnioskodawca wniósł o zasądzenie od uczestniczki kwotę 307 500 złotych, nie wykazał jednak, aby zaciągnięty kredyt w rachunku bieżącym do wysokości

300 000 złotych oraz pożyczka zabezpieczona hipotecznie w kwocie 250 000 złotych miały przeznaczenie na inne cele konsumpcyjne lub inwestycyjne służące im obojgu lub powiększały ich majątek dorobkowy; gdyby podziałowi podlegało wymienione Przedsiębiorstwo, to rozliczeniu podlegałyby kredyty spłacone na potrzeby tego Przedsiębiorstwa. Późniejsza zmiana stanowiska wnioskodawcy nie wpłynęła na stan rozliczeń między uczestnikami.

W skardze kasacyjnej wnioskodawca zarzucił Sądowi Okręgowemu naruszenie w zaskarżonym orzeczeniu przepisów postępowania, tj. art. 224 § 1 w związku z art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c. oraz art. 378 § 1 k.p.c. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania z zasądzeniem kosztów postępowania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną uczestniczka wniosła o jej nieprzyjmowanie do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania, gdyż nie spełnia przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołuje się na jej oczywistość, ze względu na to, że w sposób oczywisty narusza przepisy postępowania, tj. art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c. przez nierozpoznanie wszystkich zarzutów apelacyjnych podniesionych przez wnioskodawcę oraz przekroczenie granic apelacji i tym samym dokonanie nieprawidłowej kontroli apelacyjnej przez Sąd drugiej instancji.

Lapidarność uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz włączenie uzasadnienia tego wniosku w tok uzasadnienia podstaw kasacyjnych sprawia, że z punktu widzenia formalnego nie zostało spełnione wymaganie zawarte w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Uzasadnienie podstaw skargi kasacyjnej nie jest bowiem tym samym, co uzasadnienie wniosku o jej przyjęcie, w tym ze względu na oczywistość skargi, co wynika wyraźnie z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Wywód na s. 3 skargi zupełnie nie przekonuje co do tej oczywistości i wagi

poczynionych obliczeń sum kredytowych dla istotności rozstrzygnięcia, mimo że subiektywnie oceniając mają one znaczenie dla uczestników.

Skarżący pominął znane i od lat utrwalone stanowisko orzecznictwa co do wymagań stawianych uzasadnieniu wniosku w przypadku odwoływania się do oczywistości skargi. W miejsce przytaczania przykładów postanowień Sądu Najwyższego na ten temat wystarczy odwołać się do odpowiedzi na skargę, gdzie są podane argumenty i wspierające je liczne orzeczenia. Na uwagę zasługuje argument, że nie wystarczy wskazanie na błędy zaskarżonego orzeczenia sądowego, lecz na ocenę, że kwalifikowany charakter tych błędów spowodował oczywiście nieprawidłowe orzeczenie. Ma to dodatkowe znaczenie w przypadku, tak jak w niniejszej skardze, gdy podniesione zarzuty dotyczą tylko przepisów postępowania.

Z tych względów należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzec jak w postanowieniu, orzekając o kosztach postępowania na podstawie art. 520 § 2 w związku z art. 391 § 1, art. 13 § 2 i art. 398²¹ k.p.c.